

GreytNews 37 - stichting Greyhounds Rescue Holland - 17 maart 2012.

Aan alles en iedereen is het te merken, we verlangen naar het voorjaar! Langer licht, hogere temperaturen, vrolijkere mensen en heerlijk buiten vele wandelingen maken met de hondjes. Een prima tijd dus om eens aan (nog een) adoptie te denken. Zeker omdat het, met het einde van het jachtseizoen nog niet zo lang achter ons, ontzettend druk is in de shelters. Zeg maar gerust...overvol. Hebt u alle adoptiehonden al eens bekeken? Ook de afgelopen week zijn er weer een heleboel nieuwe wachtende hondjes op onze site gezet. Zij snakken naar een nieuw begin, als deze lente dat toch eens voor hen zou kunnen worden! Los van adopties is er natuurlijk nog veel meer te vertellen. Wat dacht u bijv. van de opening van Amicos, onze dierenkliniek op 14 februari jl. Een wel heel bijzondere mijlpaal! Voor dat en nog veel meer nieuws loont het zeker de moeite regelmatig een kijkje te nemen op onze [website](#). O enne... mogen wij u hartelijk bedanken voor uw donaties van de afgelopen tijd? U weet het hè, zonder uw steun kunnen wij niets. Bent u nog geen donateur? Vanaf € 17,50 kunt u dat al worden, dat is nog geen € 1,50 per maand. En natuurlijk is elke eenmalige gift ook ontzettend welkom. Zeker weten dat het daar terecht komt waar u het voor hebt bedoeld: bij de hondjes! Veel leesplezier!

De wandelingen.

Wat een geluk hadden we afgelopen zondag met onze voorjaarswandeling. Nog geen half maart en we konden heerlijk buiten op het terras zitten en genieten van een stralende voorjaarszon. En van alle hondjes natuurlijk! Het was echt ontzettend gezellig en wat een enorme opkomst! Op de [website](#) staat natuurlijk het verslag en ook een prachtige serie foto's van deze dag. Er waren maar liefst rond de 100 galgovriendjes en iedereen heeft zijn/haar hart dan ook helemaal kunnen ophalen. Niet in de laatste plaats onze Vera die speciaal hiervoor vanuit Spanje was overgekomen.

Mensen, bedankt voor jullie komst en we hopen van harte jullie weer terug te mogen zien op onze volgende wandeling op zondag 10 juni as. in Kootwijk. Meer informatie volgt op onze [website](#). Niet vergeten hoor!

Hond in het zonnetje - Happy.

De natuur ontwaakt weer uit haar winterslaap, bolletjes steken hun kopjes boven de grond en aan de bomen ontluikt voorzichtig het eerste groen. Vogels zijn druk in de weer en vliegen af en aan om hun nestjes te bouwen. Soms verschijnt er een waterig zonnetje. Met dit zachte weer trekken we er lekker op uit. Op naar buiten samen met de honden.

En Happy wil dan graag met ons mee! Want hij heeft, net als wij, ook de lentekriebels. Happy is een blijde jonge hond van ongeveer 2 jaar. Hij is ontzettend lief en heeft een heerlijk karakter. En zoals het een jonge hond betaamt is hij heel nieuwsgierig. Hij wil met alles en iedereen kennismaken. Hij kan het heel goed vinden met andere honden. Daarnaast is hij dol op spelen én op rennen, hoe kan het ook anders als je een Galgo bent.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Uit de adoptiehoek – door Vicky en Babeth.

Gelukkig zijn er weer een hoop hondjes geadopteerd na het verschijnen van de laatste GreytNews van 28 januari jl. Vicky en ik hebben het ook nu weer druk met nieuwe adopties. Bijna elke week worden er nieuwe hondjes op onze site gepresenteerd, van jong tot oud. We merken dat de oudjes meer in trek zijn, gelukkig maar, ze mogen niet vergeten worden!

Met onze Belgische collega's van GRH gaat het ook goed. Greet en Hellen hebben het druk met de huisbezoeken. Nicole, een van onze vluchtafhalers in België, die perfect Engels én Frans spreekt neemt Brussel onder haar hoede, mais oui, pas de problème!

Misschien hebben jullie het al gezien, we hebben af en toe ook een paar Podenco's op de adoptiesite staan. Podenco's hebben het heel moeilijk in Spanje. Daarom zijn wij heel blij dat er ook mensen zijn die belangstelling hebben voor deze lieverds! Mensen die meer willen weten over de Podenco kunnen via ons, Vicky of Babeth, in contact komen met Maryan. Zij heeft zelf een paar Podenco's, weet heel veel over dit ras en is daarnaast ook hondengedragsdeskundige. Iemand met een hoop ervaring.

En dan zijn er nog de Galgomixen, ook zij maken een goede kans om geadopteerd te worden. Eén van onze adoptanten, Rene, heeft twee Galgomixen geadopteerd en is dol op zijn hondjes Triana en Apollo. Dit tweetal zijn broer en zus en Rene heeft ze samen geadopteerd, geweldig! Bedankt Rene. En uit Roemenië is de prachtige Galgo Amadeus geadopteerd.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Uit de Hulpgoederenhoek.

U heeft het laatste transport vast via onze [website](#) gevolgd; wat een mooie en grote lading aan hulpgoederen is er begin februari in Sevilla gelost!

Een speciaal bedankje aan onze inmiddels vaste leveranciers: Groenrijk in Dronten, Pet's Place in Emmeloord en Harderwijk, Rentex Floran in Bolsward en de firma Boer en Zn in Kampen.

Zij zullen ook voor een volgend transport weer garant staan voor een groot deel van de lading.

Een volgend transport? Jazeker, wij zitten niet stil en zijn al weer druk aan het verzamelen voor een volgende keer.

Zo zijn er de afgelopen week elektrische kacheltjes met een hele stapel dekbedjes (maatje bench!) aangekomen uit ... Zweden.

In Uddeholm in Zweden drijven Erik en Lisa, adoptanten van Guapo, een hotel en dan worden er zo nu en dan kacheltjes vervangen of worden er nieuwe dekbedden aangeschaft.

En wat doe je dan? Dan mail je ons natuurlijk en vraag je of 'ze' in Spanje de oude spullen kunnen gebruiken met het aanbod om de grote dekbedden allemaal te vermaken tot een door ons gewenste maat.

Zo gebeurde het dat half Uddeholm de winter al naaiend doorbracht voor onze hondjes in Spanje. Klasse toch!

Nu, als ze al in Zweden voor ons verzamelen, dan moeten we dat hier in Nederland en België toch ook kunnen?

Dus schroom niet, lever uw hulpgoederen aan bij een van de [steunpunten](#) op onze site of email het [hulpgoederenteam](#), dan nemen zij direct contact met u op.

Driemaal is scheepsrecht' - Mirte Kerklaan.

Zo'n anderhalf jaar geleden kwam de eerste Galgo, Gino, in ons leven. Hij zat in Nederland in een pleeggezin. Zodoende konden wij meteen kennis met hem maken, en dat was geweldig. Het was liefde op het eerste gezicht dus de adoptie was een feit! Een verlegen jongen was het, hij keek bij iedereen eerst de kat uit de boom. Daarnaast moest hij nog een hoop leren. Met veel geduld, liefde en een zachte hand bloeide hij na verloop van tijd helemaal op. Een gelukkige en tevreden Galgo was het resultaat. Verlegen is hij echter altijd gebleven. Rennen kan hij als de beste, maar niemand rende met hem mee! Dus .....

Een half jaar later kwam onze tweede Galgo, Sarah, in ons leven. Zij zat ook in Nederland in een pleeggezin. Wij hebben hiervoor bewust gekozen gezien het verlegen karakter van onze eerste. En het klikte! Liefde op het eerste gezicht voor onze verlegen jongen. Dat hadden wij nog niet eerder meegemaakt met hem. Dit meisje is het tegenovergestelde van Gino. Zij is voor niets en niemand bang, totaal niet verlegen en heeft altijd een zonnig humeur. En zij wilde wél heel graag samen met Gino rennen. Eigenlijk nog liever dan hij. Even samen rennen is best leuk maar dan gaat hij weer lekker zijn eigen gang.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Jaarlijkse bezoek aan de dierenarts.

'Er valt een brief van de dierenarts op de deurmat met de mededeling dat het weer tijd is voor de jaarlijkse vaccinaties voor onze hond Gino. Dat betekent dat wij met onze lieve en verlegen Galgo weer richting de dierenarts gaan.

Over het algemeen geeft dat geen problemen. Zoals altijd loopt hij braaf met ons mee naar binnen. Daar is het wel even schrikken geblazen want er zitten onbekende mensen met hun dieren in de wachtkamer. De dieren vind hij wel interessant maar de mensen houdt hij liever op een veilige afstand. Eerst mag hij op de weegschaal gaan staan, maar dat wil hij in geen geval! Ook een brokje kan hem niet verleiden dus wij moeten hem erop tillen. Onzeker en afwachtend staat hij op dat vreemde ding. Toch laat hij het allemaal gemoedelijk gebeuren.

Daarna mogen wij plaatsnemen en wachten tot we geroepen worden. Een klein jongetje ziet onze Gino wel zitten en komt blij aangelopen om hem te aaien. Maar helaas, onze hond deinst terug. Wij moeten het jongetje uitleggen dat onze hond niet van aaien houdt en dat is moeilijk voor hem om te begrijpen.

Wij zijn aan de beurt. Ik moet zeggen dat wij een 'toffe' dierenarts hebben maar dat vindt Gino niet. Want hoe aardig, leuk en lief onze dierenarts ook voor Gino is, hij blijft een man, groot en met een luide zware stem. Maar gelukkig zijn wij bij hem, dat geeft toch een beetje vertrouwen. De behandeltafel zakt tot op de grond en wij mogen Gino er weer optillen. De tafel zoekt omhoog zodat de dierenarts er goed bij kan. Eén maal per jaar wordt Gino lichamenlijk helemaal nagekeken. Gino voelt zich erg ongemakkelijk onder deze omstandigheden. De niet aflatende druppels uit zijn neus zijn hier een uiting van.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Uit de nazorg - door Monique van Tol. 'Plasjes'

De geadopteerde Galgo werd opgehaald van Schiphol. Alsof ze al jarenlang bij de familie hoorde liep ze mee, deed buiten een plas, stapte de auto in, ging lekker liggen slapen op de achterbank en werd wakker toen de auto bij de voordeur van het nieuwe huis stopte. Natuurlijk was ze heel moe na de enerverende en lange reis, dus stapte ze na wat gegeten en gedronken te hebben, rustig de bench in en ging weer verder slapen. De hele nacht had ze heerlijk doorgeslapen, niet gehoord.

De volgende ochtend eerst uitlaten en keurig buiten geplast en gepoept. Het eten ging ook goed. De tweede avond wilde het vrouwtje de hond weer in de bench doen om te gaan slapen. Maar dat werd haar niet in dank afgenomen. De vier lange poten gingen in protest. Ze stonden stijf en stram en er was geen beweging in te krijgen. Nou, misschien hoeft ze wel helemaal niet in een bench, ze was zo rustig en kalm en voelde zich zo thuis. Dus, laat haar maar een plaatsje zoeken in huis om de nacht door te brengen. Zo gebeurde het dus ook. Want wat een Galgo in zijn kop heeft heeft hij niet in zijn kont.

In de woonkamer lag een hondenkussen. Daar kon ze heerlijk op liggen maar het werd natuurlijk de bank. De volgende morgen lag ze dan ook heerlijk opgekruild in een hoekje van de bank te slapen. Ze keek geërgerd op toen ze mee naar buiten moest voor de eerste korte wandeling van de dag, veel liever had ze nog wat doorgeslapen. Maar ze plaste en poepte weer keurig. Na deze wandeling ging het vrouwtje thuis even opruimen, afwassen, afstoffen, stofzuigen, dweilen. Dat moet tenslotte ook gebeuren. Toen het hondenkussen van zijn plek werd gehaald om buiten te laten luchten bleek dat het kussen nat was, vreemd. De enige oorzaak van die natte plek kon eigenlijk alleen maar de hond zijn die er 's nachts op had geplast. Nou ja, een foutje, dat kan.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Vivi, een verhaal met een staartje (deel 3).

Nietjes houden de boel bij elkaar..

We zijn hier nog maar pas én nu al is het mis. Vivi was keihard aan het rennen aan en aan het crossen, en ik zag niet wat er gebeurde. Het was een "kite" en daarna zag ik haar hinken. Op haar bil zat een flinke winkelhaak! In Nederland had ik gelukkig al heel wat ervaring als dierenartsassistentente.

En omdat ik wist dat we ver weg zouden zijn van de dierenarts had ik "voor de zekerheid" zelf hecht materiaal meegenomen. Gelukkig maar! Vivi was echt een bikkelaar, of kwam het door de adrenaline? Maar in elk geval, we hoefden haar maar zachtjes vast te houden, en ze gaf slechts een enkel piepje toen ik het dicht niette. Maar daarmee was het nog niet klaar, ze wilde er continu aan likken en het liefst ook de nietjes eruit halen. Dus toen ik dat in de gaten had kreeg ze haar winter pyjama aan. Dat pak van fleec met die lange pijpen. Dat viel mooi over de wond heen en zo kon ze er niet bij ! Maar ja, ze kreeg het daardoor wel snel warm. Dus heb ik ruim een week geen vuurtje gestookt in mijn hutje, zodat madam het maar niet te warm zou krijgen. Dat ik daardoor met een dubbele deken sliep en met twee truien over elkaar achter mijn pc zat, ach, dat heb je er wel voor over toch? Als we naar buiten gingen kreeg ze haar gewone jas aan, die bedekte de wond, maar daar kon ze zich toch wat beter in bewegen. Het is gelukkig heel mooi genezen. Wel heeft ze nog lang met een kale plek op haar bil gelopen, net alsof er een postzegel op zat.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Voor en na: Marli - door Marianne van Beurden.

Vlucht HV 6118 uit Málaga is de vlucht waarmee ons adoptiehondje naar Nederland komt.

Best wel een beetje zenuwachtig vertrekken wij naar Schiphol. Daar aangekomen zagen we meteen de andere mensen die ook een hondje hadden geadopteerd. Ook Vicky van GRH is aanwezig. Zij is zo blij dat er weer hondjes gered zijn. Mijn zoon Niels sms't of het vliegtuig al geland is? En daar kwamen ze eindelijk door de deur, een Galgo, een Herder en dan onze Caipirinha en haar zusje Menta, begeleid door Beatriz. De vrouw die het nestje (één maand oud) gevonden had in een gat in een muur. Achtergelaten om te sterven, zonder moeder, eten en drinken, in Sevilla, Spanje. Zij kwam aan met een rode tas, met daarin de twee puppy's. Wat een mooi kerstcadeautje is dit toch. Twee kleine kopjes staken uit de tas. De tranen rolden over mijn wangen. Caipirinha bleek ziek te zijn geworden tijdens de reis. Toen ze er dan eindelijk was, konden we niet wachten om haar vast te pakken en te knuffelen. Ze was zo lief, en meteen ben je er dan verliefd op. Wat een happening is dit, en wat een goed werk van de vrijwilligers, wat moet dit een fijn gevoel geven.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Vrijwilligster aan het woord - Karen Meessaert.

Misschien vragen sommigen mensen zich af hoe iemand als vrijwilliger bij een organisatie als GRH terecht komt? Bij mij ging het zo.

Zo'n zes jaar geleden begon het bij mij te kriebelen om een Spaanse langbeen (Galgo) te adopteren. Daar ik een Belgische ben, begon ik de site van een Belgische dame, die zich inzet voor de Galgo's, te bekijken. Ik had een mooi meisje uitgekozen, maar nog voor ik het adoptieformulier invulde werd mijn vader ernstig ziek en werd mijn plan voorlopig afgeblazen.

Bijna drie jaar later begon het Galgo-waakvlammetje opnieuw op te flakkeren. Op een dag ontmoette ik een koppel met een Galgo. Nadat ik hen vertelde dat ik ook graag een Galgo zou willen vertelde de dame in kwestie mij: "kijk eens op de site van GRH". Gedurende een paar weken keek ik elke dag! Ondertussen zocht ik naar alle informatie die ik maar kon vinden over de Galgo: over hun karakter, opvoeding, voeding, enz., enz. Mijn dochter werd er hoorndol van. Als je er één wil, doe het dan mama, was haar antwoord. En ja hoor, adoptieformulier ingevuld, huisbezoek gehad én twee maanden later was mijn mooie prachtige Galgozoon een feit. Milo is zijn naam.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Een dag uit het leven van een shelter - Vera Thorenaar (Malaga).

Gelukkig heb ik dit busje waarin altijd van alles past en me overal naartoe rijdt met de hondjes, benches enz. Vanmorgen om 07.30 opgestaan. Ik moest een heleboel dingen doen....Ik ging eerst naar de shelter waar ik de hondjes losliet en alles netjes schoonmaakte. Éten en medicijnen geven maar vooral vele aaitjes geven. Daarna moest ik naar het dodingstation om een transport van een galga te organiseren naar Sevilla, maar ook moest ik nog langs de dierenarts om medicijnen op te halen die ook naar Sevilla moesten voor een hondje; dus zou ik het transport kunnen gebruiken en zo geld uitsparen. Je moet natuurlijk altijd goed op het geld passen want dat is het hardste nodig om diertjes te redden. Inmiddels werd ik door de dierenarts opgebeld en ze zei dat de medicijnen niet aangekomen waren. Dat ik moest proberen ze in andere dierenklinieken te vinden. Maar....ik had geen tijd om bij dierenartsen langs te gaan, dus vroeg ik haar of deze medicijnen ook in de apotheek verkrijgbaar waren. Ja, dat was zo maar wel met recept. Dus naar de dierenarts voor het recept, naar de apotheek om ze te kopen. Naar huis (gelukkig dichtbij) om de bench op te halen voor het transport naar Sevilla en naar het dodingstation om de papieren voor het transport voor de galga klaar te maken want ze zouden haar om 5 uur ophalen en het dodingstation gaat precies om 5 uur open dus zou er geen tijd zijn om dat 's middags te doen.

Lees het hele verhaal verder op onze [website](#) !

Uitschrijven GreytNews
Powered door YMLP